

άσπρόμουντος επίθ. Σῦρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ μουντός.

Ὁ ἔχων λευκὸν πρόσωπον μετὰ μελανῶν στιγμάτων, ἐπὶ προβάτων: Ἀσπρόμουντο ἀρνί.

άσπρομουρξά ἡ, Κύθν. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. ἄσπρομουρξά Θράκ. (Σουφλ. κ.ά.) ἄσπρομουρξά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσπρόμουρο.

Τὸ δένδρον μορέα ἢ λευκή (morus alba) τοῦ γένους τῆς μορέας (morus) τῆς τάξεως τῶν κνιδωδῶν (urticaceae). Συνών. ἄσπροσυκαμινξά, συκαμινξά. [**]

άσπρομούρης επίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μούρη.

Ὁ ἔχων τὸ τρίχωμα τοῦ προσώπου λευκόν, ἐπὶ αἰγῶν, ἀγελάδων καὶ φορβάδων: Ἀσπρομούρα ἀγελάδα - φοράδα Κρήτ. Συνών. ἄσπρομούτσουρος 1.

άσπρόμουρο τό, ἑνιαχ. ἄσπρόμουρον Σάμ. κ.ά. ἄσπρόμορον Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μοῦρο.

Λευκὸν μόρον.

άσπρομουστακιάζω ἑνιαχ. ἄσπρομουστατιάω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μουστάκι.

Λευκαίνομαι τὸν μύστακα.

άσπρομούστακος επίθ. πολλαχ. ἄσπρομούστακος βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μουστάκι.

Ὁ ἔχων λευκὸν μύστακα. Ἀντίθ. μαυρομούστακος.

άσπρομουτσουνιάζω Βιθυν. (Ἀρβανιτοχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μούτσουνο.

Μεταφ. εὐδοκιμῶ περὶ τὴν διεξαγωγὴν ἔργου τινός, ἰδίᾳ εἰς τὴν φιλοξενίαν. Πβ. ἄσπροπροσωπιάζω.

άσπρομούτσουρος επίθ. πολλαχ. ἄσπρομούτσο'ρους πολλαχ. βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μούτσουνο.

1) Ὁ λευκοπρόσωπος, συνήθως ἐπὶ ζώων τῶν ὁποίων τὸ τρίχωμα τοῦ προσώπου εἶναι λευκόν: Ἀσπρομούτσουνο πρόβατο πολλαχ. Ἀσπρομούτσουνον βούδιον Κύπρ. Συνών. ἄσπρομούρης. 2) Μεταφ. ὁ ὢν ἢ ὁ ἀναδεικνυόμενος εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ ἀμεμπτος ἑνιαχ.: Βγήκε ἄσπρομούτσουρος Κρήτ. Συνών. ἄσπροκάτξης 2, ἄσπροκούτελος 2, ἄσπροπρόσωπος 2.

άσπρομπάμπακος επίθ. ἀμάρτ. ἄσπρομπάδακος Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μπάμπακι.

Λευκὸς ὡς ὁ βάμβαξ: Ἀσμ.

Πάπια καραγιόζα, | χῆνα ἄσπρομπάδακη.

άσπρόμπαρτζος επίθ. ἀμάρτ. ἄσπρονόβαρζους Σαμοθρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ μπάρτζος.

Ὁ ἔχων κοκκινωπὸν καὶ λευκὸν τρίχωμα, ἐπὶ αἰγῶν: Αἶγα ἄσπρονόβαρζ'.

άσπρόμυδο τό, Ἡπ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μύδι.

Εἶδος ὀστρείδιου.

άσπρόμυγα ἡ, Ἀθῆν. Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μυῖγα.

1) Ἡ μυῖα ἢ προσβάλλουσα τὰς ἐλαιάς Παξ.: Πλακώ-

σανε οἱ ἄσπρόμυγες τοῖς ἐλαιάς. 2) Μεταφ. καὶ μᾶλλον πεπαισμένως ἢ νιφὰς τῆς χιόνος Ἀθῆν.: Σήμερα πέφτουν ἄσπρόμυγες.

άσπρομυτάδα ἡ, ἀμάρτ. ἄσπρομουτ-τά Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρομύτης καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

Λευκὸν σημεῖον ἐπὶ τοῦ προσθίου μέρους τοῦ προσώπου, ἐπὶ ζώων: Ἐχει ἄσπρομουτ-τάν τὸ ζῶν.

άσπρομύτης επίθ. πολλαχ. ἄσπρομύτ'ς Ἡπ. (Ἰωάνν.) κ.ά. ἄσπρομύτ-της Σύμ. ἄσπρομούτ-της Ρόδ. ἄσπρόμυτος ἑνιαχ. ἄσπρόμ'τους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μύτι.

1) Ὁ ἔχων λευκὴν τὴν ρίνα ἢ τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ προσώπου, λευκόρρινος, συνήθως ἐπὶ ζώων ἐνθ' ἄν.: Ἀσπρόμ'του πρόβατο Λέσβ. Ἀσπρομούτ-τα ἀλαιὰ (ἀγελάς) Ρόδ. Ἀσπρομούτ-τικον ἄλλο αὐτόθ. 2) Ὁ ἔχων τὴν ἄκραν λευκὴν ἑνιαχ.: Ἀσπρομύτης βασιλικὸς (ποικιλία τοῦ φυτοῦ) Ἰων. (Κρήν.) Ἀσπρομύτικα ραπανάκια ἑνιαχ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Λεξ. Μ'Εγκυκλ. 3) Οὐσ., ἔντομον θερινόν, εἶδος οἴστρου Ἡπ. (Ἰωάνν.)

άσπρομύτιασμα τό, ἀμάρτ. ἄσπρομυτίασμα Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄσπρομυτιῶ.

Τὸ νὰ λευκαίνεται τι εἰς τὸ ἄκρον, ἐπὶ ἐξανθημάτων διατυθηθέντων εἰς τὴν κορυφήν.

άσπρομυτιῶ ἀμάρτ. ἄσπρομυτιῶ Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μύτι.

Λευκαίνομαι κατὰ τὸ ἄκρον, ἐπὶ ἐξανθημάτων διατυθηθέντων εἰς τὴν κορυφήν, τὴν μύτιν.

άσπρονέρι τό, ἀμάρτ. ἄσπρονέρ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. νερό.

Ὑδωρ ἀναβλύζον ἀπὸ ἀσβεστόχωμα καὶ λευκάζον.

άσπρόντυμα τό, ἄσπροέντυμα ΔΣολωμ. 205 ἄσπρόντυμα Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ντύμα.

1) Λευκὸν ἔνδυμα ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀσπροεντύματα, γέλια καὶ κρότοι,

ὅλοι οἱ δρόμοι γιομάτοι χαρά.

2) Λευκὸν περικάλυμμα ἐπίπλων κττ. Ἀθῆν.

άσπροντύνω Ἀθῆν. — Λεξ. Δημητρ. Μετοχ. ἄσπροεντυμένος Ζάκ. — ΔΣολωμ. 179 — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἄσπροντυμένος σύνηθ. ἄσπροντυμένους βόρ. ιδιώμ. ἄσπροαυμένος πολλαχ. ἄσπροαυμένους πολλαχ. βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄσπρο, δι' ὃ ἰδ. ἄσπρος, καὶ τοῦ ρ. ντύνω.

Ἐνδύω μὲ λευκὰ ἐνδύματα ἐνθ' ἄν.: Νύφη ἄσπροντυμένη. Παιδάκι ἄσπροντυμένο σύνηθ. Πάγει καὶ βλέπ' ποῦ χόρευναν ἔμορφες ἄσπροντυμένες νεράιδες (ἐκ παραδ.) Θράκ. || Φρ. Νὰ σ' ἄσπροντύς ἢ μάννα σου! (νὰ σὲ σαβανώσῃ! ἀρά) Ἀθῆν. Πάντα ἄσπροντυμένους νά 'σι! (εὐχή, ἥτοι νὰ μὴ δοκιμάσῃς πένθος) Στερελλ. (Ἀράχ.) || Ποίημ.

Ποιὰ εἶναι τοῦτη | ποῦ κατεβαίνει

ἄσπροεντυμένη | ὅχ τὸ βουνό;

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.

Ἀχ, πότε, μάννα μας γλυκειά, τὴν τρυφερὴ ἀγκαλιά σου

ἄσπροντυμένη, ἐλεύθερη, μάννα, 'ς ἐμᾶς θ' ἀνοίξης;

ΚΚρυστάλλ. Ἐργα 1,146.

άσπροξάκι τό, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Τὸ φυτόν ἀγριμόνιον τὸ Εὐπατόριον (agrimonia Eupatoria) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae), τὸ Εὐπα-

